

afgjørende for hele hans fremtidige Liv, forsaavidt som den kan vedrøre hans Værd og Frihed, og saa det Omraade, hvorpaa man her bevæger sig, hvor der kun er Tale om Overtrædelse af Bestemmelser af rent positiv Natur, og hvorfor der kun foreskrives et rent Pengeansvar. Hvor vi kun have at gøre med Pengesager, der kan man ganske anderledes sige til Bedkommende: Pas paa, at Du tagtager det og det, thi gjør Du det ikke, ifalder Du et Pengeansvar; hvormod man ikke kan sige til en Mand: Pas paa, hvis Du ikke er forsigtig, saa risikerer Du at komme i Forbedringshuset. Hvor der kun er Tale om Bøder, stiller Sagen sig ganske anderledes, og det vilde ikke være vanskeligt i vor Lovgivning at paavise Tilfælde, hvor der resulterer et lignende Ansvar af Uforsigtighed. Og hvad er det saa, som der her er Tale om, hvad Forskjel er der mellem at sige, som vi have gjort: Stempelafgiften skal bevilges inden 6 Uger, efter at Dokumentet indkommer her i Landet, men hvis man faar fat i et Dokument, som ikke er stemplet, saa skal ikke det blotte Paaskud, at Dokumentet er kommet herind i Landet i Løbet af de sidste 6 Uger, tages for gode Varer, men der skal gives nærmere Oplysning derom, — og at sige: Enhver er pligtig til, saasnart han faar Dokumentet i Hænde, uden Ophold at forshne det med Stempelmærke eller lade det stemple, og den, som ikke gjør det, udsætter sig for, at Dokumentet bliver anholdt, og at han idømmes Bøden, naar han ikke kan oplyse, at der ikke er hengaaet 6 Uger. Jeg formaar ikke at se rettere end at disse to Ting falde sammen, men er der nogen Forskjel tilstede i saa Henseende, kan Udvalgets Forslag jo meget godt forandres. Hvad der er Flertallet om at gjøre, er, at den hele Bestemmelse ikke skal blive illusorisk, og det forekom os, at, naar man siger, at i de første 6 Uger, efterat et Dokument er indkommet her i Landet, er Bedkommende ikke forpligtet til at lade det stemple, vilde denne Bestemmelse let føre til, at man, naar man fik fat i et ustemplet Papir, ikke vilde kunne ramme hverken Hændehaveren eller nogen Anden, idet de naturligvis vilde sige, at der ikke var forløbet 6 Uger, siden

Dokumentet kom ind i Landet, og da det ikke staa skrevet paa Obligationen, naar den kom ind i Landet, vilde man paa denne Maade vanskeligt kunne ramme de Skyldige. Derfor forekommer det mig ganske naturligt at gjøre Folk opmærksomme paa, at de, naar de for at undgaa Straffeanvar vilde paaberaabe sig, at der ikke er hengaaet 6 Uger, siden det Dokument, som findes ustemplet, er kommet her ind i Landet, maa være fattede paa at oplyse Omstændigheder, der gjøre dette antageligt, og jeg skal tilføie, at det i mangfoldige Tilfælde slet ikke vil være vanskeligt at gjøre dette; i alt Fald er det sagt til Bedkommende, hvad de have at rette sig efter, og saa have de ikke Noget at beklage sig over. — Forinden jeg slutter, skal jeg tilføie den Bemærkning, at det er en Selsølg, at Flertallet ikke har kunnet føle sig kaldet til at omfatte dette Lovforslag med nogen sær Grad af Varme, men Flertallet har troet at burde løse den Opgave, som Thinget har overgivet det, ved at gjøre Sit til, at Lovforslaget kunde finde en virkelig Gjennemførelse, og da navnlig ved at indføre skarper Kontrolbestemmelser, idet det fra alle Sider er erkjendt, at Lovforslagets væsentligste Mangel ligger heri. Det er imidlertid min Mening, at en stor Del af de Angreb, som ere fremsførte mod dette Lovforslag, forsaavidt ere uretfærdige, som de ikke særlig ramme dette Lovforslag, men overhovedet Skattelove, der trykke paa Omsætningen, men som man imidlertid ikke uden videre kan frigsjøre sig for.

Da ikke flere ønskede at yttre sig, gik man til Afstemning, hvorved:

1) Forslag under Nr. 1 til § 1 af Udvalget (dog her, som ved de efterfølgende Forslag, med Undtagelse af Hage):

§ 4de og i næstsidste Linie forandres „1ste Juni“ til: „1ste Mars“.

vedtoges enstemmig med 64 Stemmer.

Derved vedtoges tillige Forslag af Udvalget under Nr. 3 til § 2.

2) Forslag af Udvalget under Nr. 4: